

Suzanne Vermeer

Dwaalspoor

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Deel 1

Titisee-Neustadt, het Zwarte Woud

1

Het is vroeg in de ochtend als Silvia Mulder na een onrustige nacht wakker wordt in een leeg bed. Op de gang hoort ze haar man Vincent zachtjes praten. Ze trekt haar slaapmasker van haar gezicht, gaat recht op zitten en rekt zich geeuwend uit. Vincent is altijd meer een ochtendmens geweest dan zij. Uit automatische pakt ze het doosje pijnstillers dat op haar nachtkastje ligt, en ze neemt een pil met het restje water in haar glas. Haar mond vertrekt van de bittere smaak die de paracetamol achterlaat. Ze wordt tegenwoordig vaker met hoofdpijn wakker dan zonder. Te veel zorgen aan haar hoofd, te veel gedoe. Ook Vincent heeft er last van. Hij is nerveuzer dan ooit en zonder een ‘pammetje voor de nacht’ doet hij geen oog dicht. Zelf heeft ze de oxazepam tot nu toe gemeden. Als je eenmaal begint met die troep kom je er niet zo makkelijk meer vanaf. Bovendien wil ze helder blijven. Ze heeft al zo vaak tegen Vincent gezegd dat hij met die sufmakers moet stoppen, maar ze krijgt altijd hetzelfde antwoord. Hij heeft die dingen nu gewoon even nodig om deze periode door te komen. Als alles is geregeld, stopt hij ermee. ‘Beloofd.’ Ze moet het nog zien, want er is altijd wel wat; altijd wel een excuus, altijd wel weer ‘een periode’ die doorgekomen moet worden.

Om even op adem te komen, zijn ze voor twee weken in Titisee-Neustadt. Al tien jaar hebben ze hier een tweede huis en genieten ze van de mooie omgeving van het Zwarte Woud. De rust die ze in Groningen soms missen, heerst hier volop. Vincent is van plan om deze weken veel te gaan mountainbiken, en zichzelf kan niet wachten om elke dag in de Titisee te zwemmen en van het zomerse weer te genieten. Silvia houdt van het glasheldere water dat met de wind meegolft en de prachtige groene natuur rondom het meer. Door de hoogteverschillen, met als eyecatcher de nabijgelegen berg Hoch, verveelt het landschap haar nooit. Hun vakantiehuis ligt op de noordelijke oever van het meer, vlak bij het kuuroord dat ze regelmatig bezoekt. De eerste jaren nadat ze het huis hadden gekocht, hebben ze vooral samen wandelend rond het meer en slenterend door knusse stadjes doorgebracht. Toen deden ze alles nog samen, en waren ze ervan overtuigd dat ze voor altijd bij elkaar zouden blijven. Maar aan hun verliefdheid bleek een houdbaarheidsdatum te zitten, en wat zij hadden begon steeds meer als een hechte vriendschap te voelen.

Het exacte moment waarop de passie uit hun relatie was verdwenen kan Silvia niet aanwijzen. Het zal begonnen zijn toen Vincents sportkledingbedrijf ook een maatpakkenlijn lanceerde, met het ken-

merkende rode V'tje op de linkerheup. De mooie én betaalbare pakken waren vooral populair in het buitenland, waardoor Vincent steeds vaker op reis was. In het begin ging ze regelmatig met hem mee, maar na een jaar van hotelkamer naar hotelkamer had ze er genoeg van. Overdag had Vincent op een enkele uitzondering na altijd besprekingen en moest zij zich maar zien te vermaken. 's Avonds vergezelde ze hem meestal naar etentjes en feestjes waar ze als een soort decorstuk de leuke en mooie vrouw uithing. Wat haar het meest tegenstond aan het hele gebeuren was dat ze volledig geleefd werden en er steeds minder tijd was voor elkaar. Op het moment dat Vincent een partnerschap aanging met Sebastiaan Vos liet ze de begeleiding van Vincent op zijn zakenreisjes aan hem over. Wel belden ze elke avond voor het slapengaan even. Vincent besprak nog steeds alle zakelijke beslommeringen met haar en vroeg haar nog regelmatig om advies. Het gaf haar een goed gevoel dat hij nog steeds evenveel waarde hechtte aan haar mening als vroeger. Hoewel er tussen de lakens alleen nog maar geslapen werd, waren ze nog steeds een onverslaanbaar team. En ze verwacht dat dit gevoel er voor altijd zal zijn, zelfs als ze binnenkort ook op papier geen liefdespartners meer zijn. Silvia is ontzettend dankbaar voor hun innige band en sterke vriendschap.

Ze gunnen elkaar alles. De kans op een nieuwe liefde hoort daar ook bij.

Toen Vincent als uit het niets was begonnen met zijn kledingbedrijf was zij het die hem financieel en mentaal had gesteund. Silvia's vertrouwen had hem het laatste zetje gegeven om de grote sprong te wagen en zijn droom na te jagen. Er was al die jaren geen dag geweest dat hij zijn dankbaarheid niet uitsprak. Maar met het toenemende succes kwamen ook de roddels. Silvia werd gezien als golddigger en cougar, omdat ze ruim tien jaar ouder was dan hij. Vincent kreeg in de loop der jaren steeds meer het imago van de keiharde, nietsontziende zakenman toebedeeld. Hun huwelijk zou voortdurend onder spanning staan en er werd gespeculeerd over huiselijk geweld. Hun bewuste kinderloosheid werd door de roddelbladen gekoppeld aan onvruchtbaarheid. Het probleem zou wel bij Silvia liggen, vanwege haar leeftijd. Als ze samen verschenen op glamourfeestjes werd Silvia achteraf uitgebreid geanalyseerd. Elke rimpel werd uitvergroot, haar kleding bij voorkeur afgekraakt en haar lach werd regelmatig beschreven als een botoxgrijns. Vincent zou haar wel snel dumpen voor een jonger exemplaar, en na de scheiding kreeg ze vast niet meer dan een fooi. Eén roddelblad was zelfs zover gegaan dat ze een top 5 hadden gepresenteerd van vrouwen die in hun ogen potentië-

le nieuwe huwelijkskandidaten voor Vincent waren. Terwijl Vincent zijn schouders ophaalde over al die vergezochte leugens, trok Silvia het zich in eerste instantie erg aan. Ze kon niet begrijpen dat mensen haar zo graag zwart wilden maken. Uiteindelijk wist Vincent haar ervan te overtuigen dat mensen gewoon jaloers waren en aan hun eigen saaie leven wilden ontsnappen.

Silvia stapt uit bed en trekt haar roze ochtendjas en bijpassende slippers aan. Voordat ze de slaapkamer verlaat, zet ze het raam open en maakt het bed netjes op. Het huis heeft meerdere slaapkamers, maar Vincent kiest er nog steeds voor om bij haar te slapen. Het geeft hun allebei een vertrouwd gevoel en als Vincent ondanks zijn kalmeringspillen weer eens last heeft van nachtmerries, dan is zij er om hem rustig te krijgen. Ze loopt de gang in, waar Vincent ijsberend en met wilde armgebaren een telefoongesprek voert. Nu hij ziet dat ze wakker is, houdt hij zich niet meer in en schroeft zijn volume flink op.

‘Ik ben het er gewoon niet mee eens, Sebas. Uitbreiding is oké, maar niet ten koste van alles. Er zullen nog heel wat beren van de weg moeten worden gehaald voordat ik akkoord ga... Nee, echt niet. Over mijn lijk. Ik ben er even twee weekjes tussen-

uit met Sil en ik wil niet meer gestoord worden met deze bullshit... Ja, in Titisee. Even die stress eruit fietsen... De 2 Schanzen Tour... Maar echt Sebas, je zult met iets beters moeten komen, want hier kan ik absoluut niet mee akkoord gaan... Ja, ik weet dat jij het wel wilt, maar zonder mijn instemming gebeurt er niets. Het bedrijf is nog steeds voor de helft van mij, dus je hebt geen meerderheidsbelang... Sebas, we komen zo niet verder, ik ga ophangen.’ Gefrustreerd drukt Vincent het gesprek weg. Als zijn telefoon direct weer gaat, schakelt hij hem uit en kijkt Silvia moedeloos aan.

‘Weer dat gedoe met die Spanjaarden?’ vraagt ze, terwijl ze naar hem toe loopt en haar armen om zijn middel slaat.

‘Ja, het houdt maar niet op. En Sebas dramt al net zo hard.’

‘Ik vind dat je voet bij stuk moet houden.’

‘Tenminste nog iemand die achter me staat,’ moppert hij, en hij geeft haar een kus op haar voorhoofd.

‘Ik sta altijd achter je, Vin, dat weet je.’

‘En dat waardeer ik enorm,’ zegt hij met een knikje.

‘Daar heb ik nooit aan getwijfeld.’

‘Gelukkig maar.’ Ze pakt zijn hand en trekt hem mee naar de trap. ‘Kom, we hebben koffie nodig.’

‘Nou en of. Als jij een lekkere pot zet, fiets ik snel naar de bakker voor een broodje.’

Silvia geeft hem een kus en blijft bezorgd achter. Het zit haar niet lekker dat Sebas zo blijft pushen, terwijl Vincent van begin af aan duidelijk is geweest over wat hij wel en niet wil. V-Suit is zijn kindje. Hij heeft het bedrijf vanaf de grond opgebouwd en Sebas is er pas jaren later bij gekomen. Vincent heeft heel zorgvuldig het imago gecreëerd, en Sebas kan toch op zijn minst zijn wensen respecteren. Dat hij bereid is alles op het spel te zetten door in zee te gaan met een Spaans bedrijf dat nogal een louche reputatie heeft, vindt ze onbegrijpelijk. Het kan op de korte termijn een flinke smak geld opleveren, maar wat zijn de gevolgen voor de toekomst? Vin is er juist zo trots op dat zijn kleding op eerlijke wijze wordt geproduceerd. Geen kinderarbeid, geen goedkope krachten die onder de vreselijkste omstandigheden moeten werken. Alle kleding van V-Suit wordt met veel zorg gemaakt in Europa en de klanten zijn bereid daarvoor iets extra's te betalen. De Spanjaarden die azen op Vins bedrijf willen de productie zo snel mogelijk naar China verplaatsen. Ze schijnen kinderarbeid niet te schuwen en hun personeel minimaal zestien uur per dag af te beulen in onveilige fabrieken. Silvia kan zich de ophef nog herinneren toen er een paar jaar geleden brand uitbrak in zo'n fabriek en er dertig mensen om het leven kwamen. De gedachte dat V-Suit aan die naam zou worden